

Motorrijden, a new way of life

Ruim een jaar geleden (*geschreven in 1985*) was ik in staat een reeds lang gekoesterde wens in vervulling te doen gaan. nl. het kopen van een scooter. Ik begon met het nemen van rijles, wat mij zeer tegen viel. De scooter was uiterst windgevoelig en labiel tijdens het rijden en op de snelweg durfde ik er niet harder mee dan 80 km/u. Toen dan ook de scooter een keer stuk was en de instructeur voorstelde om maar eens op een motor te lessen, wilde ik dat best eens meemaken. Na die les was ik meteen bekeerd, ik hoefde geen scooter meer en was in plaats daarvan helemaal verliefd geworden op mijn lesmotor, een Yamaha 250, chopper model. Een pracht machine, die echter voor verre afstanden toch wat te licht was.

Na mijn rijexamen ging ik dus op zoek naar een navenante motor en al snel had ik die gevonden, namelijk een Honda CM 400 T, een chopper dus, iets zwaarder, maar ook weer niet te veel voor een beginneling als ik.

Het was oktober toen ik hem vond en dus liet ik hem reserveren voor het komende jaar. In de tussenliggende maanden las ik het ene motor-, hand- en werkplaatsboek na het andere bestudeerde nog eens het toch wel van automobilisten afwijkende rijgedrag, praatte met mensen over motoren kocht motorkleding en nog duurde het wachten mij veel te lang.

Begin maart had ik mijn machine besteld en met kloppend hart haalde ik hem op en maakte mijn eerste ritten alle met snelheden beneden de 100 km/u. Geleidelijk werd ik echter vertrouwd met mijn motor, al was ik er mij terdege van bewust dat hij veel meer kon dan ik. Op Koninginnedag maakte ik kennis met de motorclub “Martinistad”, kreeg er een goede indruk van en meldde mij aan als lid. Nu had ik nog meer mogelijkheden om antwoorden te krijgen op de vele vragen die ik nog had over en rond het motorrijden en om te zien hoe anderen erbij reden. Er ging een geheel nieuwe wereld voor mij open, waar ik mij steeds meer in thuis ging voelen.

De vakantie kwam naderbij en mijn plan om wat te toeren door Nederland groeide met mijn ervaring en zo besloot ik te proberen naar Calw (bij Stuttgart) en uiteindelijk naar Gaienhofen aan het Bodensee te komen. In deze plaatsen is mijn geliefde schrijver Hermann Hesse, resp. geboren, c.q. woonachtig geweest en een reis op de motor er naar toe zou voor mij tevens een soort pelgrimstocht kunnen worden. Ik dook weer in de lectuur over motortrek- en kampeervakanties, kocht een tentje en overige benodigdheden, liet mij weer uitgebreid door “ouwe rotten” voorlichten en besloot het er op te wagen. Voor de “ouwe rotten” mag het misschien wat belachelijk klinken, voor mij als beginneling was het een enorme uitdaging om in mijn eentje “zo ver” met de motor weg te gaan.

De voorjaarsstocht van de club naar Gemünd had ik niet meegereden, omdat ik het veel te ver vond voor mij om in één dag te rijden. Nu besloot ik mijn eerste stop in Gemünd te maken en daar te overnachten. De route had ik exact uitgestippeld, daarbij drukke gebieden zoveel mogelijk vermijdend, alsook de Autobahnen en ik had bijvoorkeur B-wegen uitgezocht, die meestal ook door mooie gebieden gingen.

Het jaarlijkse treffen van de club, de Hondsrugrally, maakte ik nog voor de helft mee, waarna ik vertrok met toch wel gemengde gevoelens en spanning. Het weer was niet te best toen ik vertrok, de weg was druk met vaak opbrekingen, het lang achter elkaar rijden - wat ik niet gewend was - viel erg tegen en de vermoeidheid sloeg dan ook al snel toe. Ik verreed mij een paar keer en in de buurt van Bergheim, waar ik pas halverwege de middag was, werd ik door een wolkbreuk van de weg gespoeld en moest ik schuilen in een bos. Drie kwartier lang hagelde, bliksemde, donderde en spoelde het alsof de Goden uitdrukking wilden geven aan hun toorn over mijn hoogmoed, mij zover op een motor van huis te wagen. Tijdens het schuilen voelde ik pas goed hoe moe ik was en de hoop Gemünd nog te bereiken zonk mij steeds meer in de schoenen.

Toen het noodweer voorbij was besloot ik in de eerste de beste plaats een hotel te zoeken en daar maar eens te overwegen wat ik verder zou doen. Kamperen zag ik niet meer zitten en trouwens op dat moment zag ik de hele vakantie niet meer zitten. In Kerpen vond ik een hotel, waar ik, na de motor te hebben afgeladen, eerst een paar uur ging slapen. Later maakte ik een wandeling, maar kon niet genieten van het stadje en al vroeg zocht ik, in een zeer pessimistische stemming, mijn bed weer op.

De volgende ochtend waren echter zowel het weer als mijn stemming opgeklaard, voelde ik mij goed uitgerust en had ik ook wel weer zin om verder te gaan. Ik veranderde mijn reisroute en besloot over te stappen op de Autobahn; van de B-wegen had ik mijn buik meer dan vol. Tot mijn grote voldoening merkte ik dat het rijden op de Autobahn erg mee viel en ook hier merkte ik weer wat voor een ideaal vervoermiddel een motor is. Bij wegopbrekingen waren de rijbanen soms versmald tot 2 meter en altijd reed daarop maar zeer weinig verkeer en had ik als motorrijder alle ruimte. De tocht verliep zeer vlot, na elke 200 km tankte ik, hield dan meteen een pauze van een half uur of iets langer en halverwege de middag bereikte ik Calw. Het laatste stuk liep langs de rivier de Nagold en verzoende mij weer volledig met B-wegen waarop ik niet kon opschieten maar wel genieten van de natuur en de omgeving.

De camping was snel gevonden en als enige motorrijder kreeg ik heel wat bekijks. Het weer was er stralend, zodat ik 's avonds op een terrasje, onder het genot van een pot bier, mijn weerzien met de geboorteplaats van Hermann Hesse ten volle kon vieren.

Calw is een stadje aan de rand van het Zwarte Woud, met een mooi, oud stadshart met vele vakwerkhuisen, bronnen, pleintjes, steegjes en natuurlijk de rivier de Nagold met de beroemde brug erover, die in vele boeken van Hesse is terug te herkennen. Ook de omgeving

is zeer de moeite waard, veel Kurorten, bossen en natuurlijk een sterk heuvelachtig gebied. Ideaal voor een beginner als ik, om mij te oefenen in de bochtentechniek, wat ik dan ook veelvuldig deed. Het hete weer - dat ik natuurlijk niet meer gewend was - deed mij verlangen naar water en zwemmen en dus reisde ik na een paar dagen door naar het Bodensee.

Ook dit stuk door Zuid-Duitsland voerde mij weer door prachtige, sterk heuvelachtige gebieden en via mooie pittoreske plaatsen. Op de nieuwe en mooi aangelegde camping in Horn (Gemeinde Gaienhofen) vond ik een rustig plekje voor mijn tent en motor. Twee minuten lopen van het meer, waar ik dan ook meteen na aankomst een duik in nam.

Het Bodensee is zeer groot en bestaat in feite uit een aantal in elkaar overlopende meren, waarvan de Untersee, waar ik was, het laatste deel uitmaakt, totdat dit meer zich zo versmalt dat het in Stein am Rhein weer is te overbruggen en verder gaat als de Rijn naar Schaffhausen en Basel. Zittend aan het water - maar ook voor mijn tent keek ik over het meer naar de Zwitserse oever, waar de bergen, meest dicht bebost, oprijzen uit het water. Ook bij avond was dit een prachtig gezicht, wanneer hier en daar aan de overkant lichtjes flonkerden en het water stil kabbelt en inspireert tot genieten en stil worden.

De volgende dagen maakte ik tochten in de omgeving, waarbij ik weer veel bochtentechniek kon leren, maar ook prachtige natuurgebieden en dorpjes kon bewonderen en steeds weer terug kwam bij het meer, steeds weer anders, altijd boeiend en mooi. In Gaienhofen ontdekte ik dat er een mooi en knap gebouwde school aan de rand van het dorp was verzezen, die Hesse's naam had gekregen, wat mij zeer verheugde. Ook van het weer aanschouwen van de lindeboom op het pleintje waaraan het kleine kerkje en het voormalig woonhuis van Hesse (dat nu een gedenkplaat aan de gevel droeg) liggen, genoot ik zeer.

In Radolfzell, een belangrijke stad aan het Bodensee, maakte ik een feestdag mee met veel muziek en mooie klederdrachten. Ook wipte ik de grens over en bezocht het stadje Stein am

Rhein, dat zo uit de tekenboeken van Anton Pieck schijnt te zijn weggelopen. Prachtige oude huizen met vaak fresco-achtige beschilderingen op de gevels, die soms hele verhalen uitbeelden. Ook nam ik natuurlijk de boot - er varen er vele - en voer over naar de Zwitserse oever, naar het plaatsje Steckborn, waar ik mij het bier goed liet smaken, het eten er duur vond en de zon brandend heet, hetgeen weer uitnodigde voor een duik in het meer.

Van de terugreis besloot ik een Rijnreis te maken, d.w.z. zoveel mogelijk de wegen langs de Rijn te volgen. Zodoende kwam ik opnieuw in Zwitserland en zag voor het eerst de waterval van Schaffhausen, die mij echter zeer tegenviel.

De Rijn zelf vond ik mooi en het gelukte mij aan het eind van de dag, na een prachtige rit, een camping te vinden, 11 km onder Rüdeshheim, in Hattenheim direct naast de Rijn.

De campingbaas, een caféhouder, begroette mij met een glaasje wijn en vertelde meteen dat ik in het café, ook wel een warme hap kon krijgen. Dat deed ik 's avonds ook en genoot onderwijl van het uitzicht op de Rijn, waarop onophoudelijk de schepen af en aan voeren en steeds weer iets nieuws was te zien.

De volgende dag wilde ik proberen thuis te komen, ook al omdat het weer was omgeslagen en de voorspellingen ronduit slecht waren. Na olie bijgevuld te hebben (het enige dat ik gedurende de gehele vakantie aan mijn motor hoefde te doen) begon ik aan het mooiste stuk van de Rijn met veel mooie stadjes, prachtige uitzichten en op bijna elke bergtop een kasteel of ruïne (Lorelei). Al gauw merkte ik dat rijden en kijken niet samen ging. De weg was smal, bochtig en druk en liet nauwelijks toe dat ik ook nog om mij heen keek. Ik besloot naar de Autobahn te verhuizen en dit gedeelte later nog eens te bekijken als ik oud zou zijn en een Rijnreis zou maken op een schip.

Eenmaal op de Autobahn ging het weer zeer snel en zo zag ik het steeds meer zitten die dag de thuisbasis nog te kunnen bereiken. Nog maar nauwelijks was ik echter de grens over of de eerste wolkbreuk stortte zich al weer op mij neer; ik wist meteen dat ik weer in Nederland was. In Raalte maakte ik een grote stop, at er wat, rustte zeer lang en voelde mij daarna fit genoeg voor de thuisreis, die vlot verliep. Ik had op de kop af 500 km op de dagteller staan, het grootste aantal dat ik tot dan toe op een dag had gereden en dat ik - zo had ik nu bewezen ook kon rijden. Mijn motortrekvakantie zat er op, maar was ten volle gelukt en daarover was ik zeer tevreden. Met deze ervaring zie ik het nu ook wel zitten om volgend jaar de Alpen over te trekken naar Montagnola, het dorpje op de Collina d'Oro, waar Hesse de laatste helft van zijn leven heeft gewoond, en dat zo'n prachtig uitzicht biedt over het meer van Lugano.

Een half jaar rijd ik nu motor, de 10.000 km heb ik op mijn teller gehad en mijn achterband is reeds door een nieuwe vervangen, en ik geniet nog elke dag van mijn besluit motor te gaan rijden. Ik ben er een nieuwe wereld mee binnen gegaan en heb er inderdaad a new way of life in gevonden.

Groningen, 2 september 1985 - Copyright © B. D. Poppen

Afgedrukt in het blad "Kettingreactie" van de motorclub Martinistad te Groningen.

Deze pagina is onderdeel van de homepage van B. D. Poppen

<http://www.bdpoppen.nl>